

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 2 czerwca 1956 r.

w sprawie uposażenia pracowników zatrudnionych w prezydiach rad narodowych i terenowych organach podległych ministrom.

Na podstawie art. 5, 6, 37 ust. 2 i 39 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1950 r. o ochronie przeciwpożarowej i jej organizacji (Dz. U. z 1951 r. Nr 58, poz. 404) — w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1.

Rozporządzenie stosuje się do:

- 1) pracowników objętych art. 4 pkt 5 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) i zatrudnionych:
 - a) w prezydiach rad narodowych wojewódzkich (w m. st. Warszawie i m. Łodzi), powiatowych, miejskich, dzielnicowych oraz osiedli,
 - b) w terenowych urzędach podległych ministrom (kierownikom urzędów centralnych), nie wchodzących w skład terenowych organów jednolitej władzy państwowej,
 - c) w instytutach naukowych i naukowo-badawczych oraz placówkach naukowych Polskiej Akademii Nauk;
- 2) pracowników zatrudnionych w wydziałach rent i pomocy społecznej prezydiów rad narodowych otrzymujących wynagrodzenie według zasad obowiązujących w b. Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych;
- 3) członków Korpusu Technicznego Pożarnictwa oraz pracowników administracyjnych zatrudnionych w komendach terenowych straży pożarnych, oficerskich i podoficerskich szkołach pożarniczych, w pogotowiach i posterunkach oraz w zawodowych strażach pożarnych.

§ 2.

1. Kwoty uposażenia zasadniczego dla poszczególnych grup ustala się, jak następuje:

Grupa uposażenia	dla pracowników zatrudnionych	
	na terenie m. st. Warszawy	na pozostałych terenach
miesięcznie w złotych		
I	1.850.—	1.650.—
II	1.600.—	1.400.—
III	1.380.—	1.200.—
IV	1.150.—	1.000.—
V	990.—	860.—
VI	860.—	740.—
VII	760.—	660.—
VIII	700.—	610.—
IX	650.—	570.—
X	610.—	540.—
XI	580.—	520.—
XII	550.—	500.—

2. Pracownikom instytutów naukowych i naukowo-badawczych oraz placówek naukowych Polskiej Akademii Nauk bez względu na siedzibę instytutu lub placówki naukowej przysługuje uposażenie zasadnicze określone w ust. 1 dla pracowników zatrudnionych na terenie m. st. Warszawy.

§ 3.

1. Kwoty uposażenia zasadniczego określone dla poszczególnych grup pracowników finansowych objętych § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 lutego 1951 r. w sprawie ustalenia tabeli stanowisk, kwot uposażenia zasadniczego oraz dodatków funkcyjnych i służbowych dla pracowników finansowych (Dz. U. z 1951 r. Nr 15, poz. 118,

z 1952 r. Nr 10, poz. 55, Nr 5, poz. 8, Nr 38, poz. 166, z 1954 r. Nr 2, poz. 5 i z 1955 r. Nr 39, poz. 243) ustala się, jak następuje:

Grupa uposażenia	dla pracowników zatrudnionych	
	na terenie m. st. Warszawy	na pozostałych terenach
	miesięcznie w złotych	
I	2.200.—	1.850.—
II	1.830.—	1.600.—
III	1.530.—	1.380.—
IV	1.270.—	1.150.—
V	1.050.—	990.—
VI	900.—	860.—
VII	800.—	760.—
VIII	730.—	700.—
IX	680.—	650.—

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do:

- 1) pracowników terenowych komisji planowania gospodarczego objętych § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 kwietnia 1954 r. w sprawie nomenklatury stanowisk i zaszeregowania pracowników terenowych komisji planowania gospodarczego (Dz. U. z 1954 r. Nr 21, poz. 76 i z 1955 r. Nr 37, poz. 232),
- 2) pracowników terenowych organów skupu objętych § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 lipca 1951 r. w sprawie ustalenia tabeli stanowisk, kwot uposażenia zasadniczego oraz dodatków funkcyjnych i służbowych pracowników terenowych organów Centralnego Urzędu Skupu i Kontraktacji (Dz. U. Nr 40, poz. 300).

§ 4.

Pracownikom pobierającym wynagrodzenie ustalone w § 2 lub 3 nie przysługują dodatki lokalne (stołeczny i morski).

§ 5.

1. Jeżeli przy zastosowaniu przepisów §§ 2, 3 i 4 uposażenie zasadnicze pracownika byłoby niższe od dotychczas pobieranego uposażenia zasadniczego wraz z dodatkiem lokalnym bądź też podwyżka uposażenia byłaby mniejsza niż 50 zł miesięcznie — pracownikowi przysługuje do czasu pozostawania na zajmowanym w dniu 1 czerwca 1956 r. stanowisku dodatek wyrównawczy w takiej wysokości, aby nowe uposażenie zasadnicze przewyższało o 50 zł dotychczas pobierane uposażenie zasadnicze wraz z dodatkiem lokalnym.

2. Dla obliczenia, o którym mowa w ust. 1, przyjmuje się za podstawę stawki uposażenia zasadniczego nie podwyższone w trybie § 7 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 16 kwietnia 1956 r. w sprawie podwyżki wynagrodzeń najniższej zarabiających pracowników (Monitor Polski Nr 32, poz. 404).

§ 6.

1. Pracownicy, którym przyznane zostały uposażenia ryczałtowe, a którzy zajmują stanowiska objęte tabelą stanowisk, podlegają zaszeregowaniu z dniem 1 czerwca 1956 r. do jednej z grup uposażenia przewidzianej w tabeli dla zajmowanego przez nich stanowiska.

2. W przypadku gdyby uposażenie pracownika wynikające z zastosowania przepisu ust. 1 łącznie z dodatkiem funkcyjnym lub służbowym oraz maksymalną stawką dodatku specjalnego było po potrąceniu przypadającego podatku od wynagrodzeń niższe od dotychczas pobieranego uposażenia ryczałtowego pomniejszonego o należny podatek — pracownikowi przysługuje przejściowy dodatek wyrównawczy w takiej wysokości, aby kwoty netto dotychczasowego i nowego uposażenia łącznego były sobie równe. Dodatek przejściowy przysługuje tylko do czasu pozostawania na zajmowanym w dniu 1 czerwca 1956 r. stanowisku.

§ 7.

Do pracowników określonych w § 1 stosuje się w sprawach nie uregulowanych niniejszym rozporządzeniem przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie ustalenia stanowisk służbowych i zaszeregowania do grup uposażenia pracowników państwowych, podlegających ustawie o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. Nr 14, poz. 92 z późniejszymi zmianami) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie dodatków funkcyjnych i służbowych dla pracowników państwowych (Dz. U. Nr 14, poz. 94 z późniejszymi zmianami).

§ 8.

Prezes Państwowej Komisji Etatów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych ustali w drodze zarządzenia zasady wynagradzania pracowników zatrudnionych przy pilnowaniu.

§ 9.

Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 czerwca 1956 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz